Ч. 96 Неділя 30 цьвітня (13 мая) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові з агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провинциї:

на цілий рік К.	4·80
на пів року „	2·40
на чверть року „	1·20
місячно . . „	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К.	10·80
на пів року „	5·40
на чверть року „	2·70
місячно . . „	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Обструкция в парляменті. — Справи парляментарні).

N. fr. Presse підносить закид, що Поляки і католицко-людове сторонництво заховують ся пасивно супротив ческої обструкциї. Внесенє дра Катрайна о зміну реґуляміну палати не може бути уважане за крок против обструкциї, бо коли би над таким внесенєм отворено дискусию, ческа обструкция стала би ся ще сильнійшою. Деякі члени правициї підпирають навіть обструкцию, бо в поіменних голосованях голосувало разом з Чехами шість послів з полуднево славяньского клюбу. П. Данеляк з трема¹ з своїми товаришами також є за обструкцию Чехів.

Обструкцийна ґрупа ческого клюбу напирає на міністра Резека, аби виступив з кабінету. Через те справа его уступленя, помимо півурядового заперечення, не сходить з поряд ку дневного. Димисия мін. Резека вже була предметом нарад на раді міністрів. Цісареви єї ще не доручено, з причини розпочатих переговорів. Санацийна акция парляменту триває безперерви. Мимо неудач дотеперішних проб відбувають ся дальше конференциї і наради. Онегди відбули ся конференциї між Катрайном і Швеґлем, а також між Швеґлем і Функим а Фуксом. Також ческа шляхта надумує ся на якій підставі можна би дійти до евентуального порозуміня. Коло польске скликано на засіданє, на котрім має бути переведена дискусия над внутрішною політичною і парляментарною ситуациєю. П. Яворский зложить справозданє о довірочній конференциї з мужами довіря правициї.

На засіданю социяльно-політичної комісиї п. Форшт предложив проект закона в справі управильненя часу праці в копальнях угля. Денна праця має виносити найбільше 9 годин разом з візедом і виїздом. Зарядженє має увійти в житє з днем 1. січня 1901 року. Міністерство рільництва мало би однак право в поодиноких случаях продовжити сей речинець до 1902 року. Вільно також за спеціяльним дозволом під деякими услівями працювати понад девять годин за окремою доплатою. Однак пересічний час праці в тиждни не може переступити 54 годин. По предложеню сего проекту др. Форшт заявив, що з огляду на політичне становиско свого сторонництва складає реферат. Заступник правительства, радник двора Цехер заявив, що правительство також вже випрацювало проект, котрий предложено до вступної санкциї. На засіданю буджетової комісиї п. Вайскірхнер поставив резолюцию, взиваючу правительство, аби безпроволочно предложило під нараду повної палати справозданє комісиї о зміні §§. 59 і 60 промислового закона, і висказуючу надію, що всї сторонництва палати скором полагодженю сеї справи не будуть ставити перепон. Деякі посли звернули увагу, що треба би розпочати з Чехами переговори, аби супротив сеї справи залишили обструкцию. Над резолюциєю вивязала ся широка дискусия. Против неї промовляли молодоческі посли, твердячи, що комісия не має права ухвалювати резолюций против обструкциї. Коли прийшло до голосованя, молодоческі посли вийшли з салї і в той спосіб здекомплетували засіданє, так, що комісия не могла нічого ухвалити.

Онегди уконституувала ся квотова депутация, головою вибрано ґр. Шенборна, заступником п. Яворского, референтом радника двора Бера. Депутация їде до Будапешту, де в понеділок пополудни відбуде ся перше засіданє. Передвчера уконституувала ся також підкомісия квотової депутациї „комітет семи“, до котрої вибрано всїх дотеперішних членів, а на місци помершого п. Думби бр. Хлюмецкого. Ческі делеґати зголосили внесенє, аби переговори з угорскою квотою депутациєю розпочати на цілком нових підставах, іменно на підстави пропорциї 65 і 35. Внесенє відкинено і ухвалено приняти яко підставу дальших переговорів всї дотеперішні договори, а що до квоти пропорцию 65·6 : 34·4.

Новинки.

Львів дня 12-го мая 1900.

— **Нові санітарні округи.** На основі закона з 2-го лютого 1891 і ухвали сойму з дня 11-го цьвітня с. р. установлено на рік 1900 слідуючі санітарні округи: В Хотимири повіта товмацкого, в Хоросткові пов. гусятиньского, в Княгинині пов. станиславівского, в Лисци пов. богородчаньского, в Майдані пов. кольбушівского, в Мриголоді пов. сяніцкого, в Пижанковицях пов. перемиского.

2)

Один день на селї.

(З італіяньского — Рената Фучіні'ого.)

(Дальше).

Я обернув ся до панни Олімпії, що все держала палець в книжці, і сказав:

— Що цікавого читаєте, сінїоріна?

— Саме переглядаю Леопарді'ого.

— А!

А сінїор Козімо крикнув:

— Славно, славно!

— І ви, сінїор Козімо, знаєте Леопарді'ого?

— Ну, чи ще! Послїдної неділї она нам відчитала, і ми всї плакали як діти.

— Нї, Козімо, ти зле зрозумів пана. Той пан говорив про сю книжку.

— А так, я!? Що, що, що! Я говорив о сонеті. Але ви почуєте его опісля. І другу поезию, де син шевця стає сьвященником! А відтак... Але ви гадаєте, що она має лиш то одно? Она має повну шафу тих поезий, а всї не злі. Але почуєте пізнїйше.

Я був цікавий пізнати єї гадку о Леопардім.

— А як вам подобає ся Леопарді? — спитав я сінїоріну Олімпію.

— Я вам скажу — відповіла — правду сказавши, я ще не дочитала до кінця, але — признаю ся, що о скілько менї здаєть ся — тут дуже мало займаючого.

— Ах, так?

— Ви гадаєте инакше?

— Гм.... під деякими взглядами.... так.

— Прошу вас; нїколи не кінчить ся вїяка історня. Наприклад возьміть Консальва (тай то крадене з Тасса: сцена між Кльориндою і Танкредом). Отже нехай буде Консальво, добре. Консальво умирає; я відтак, бодай доси, доки я дочитала, вже нїчого більше о нїм не говорить ся. І така сама історня з характерами. Між иншими був би хиба характер Неріни красний, але Господи Боже, як мало розвитий!.... Чи правда?

— Так, так.... але правду кажучи....

— Видиш Козімо, що моя правда, як ми недавно вечером спорили о тім з сінїорою Амалією!

— Ну, і менї так здає ся — потвердив сінїор Козімо з голосним реготом. — Але чого ти запускаєш ся в розмову з такою надутою особою! Най походить сїм лїт до школи так як ти, а тоді може собі висказувати свої погляди. Одним словом — говорив вже трохи розгнїваний — наводїть собі кого хочете, але так як Метастазіо.... яку я знов дурницю сказав?

— Цїлком нї.

— О, мене не возьме! Хоч би й сто людий зійшло ся.... таких що пишуть книжки, то нї один з них не втяв би того, що він. І які ще стихи!

— Так, так — присьвідчила сінїора Олімпія, що все притакувала братови. — Метастазіо може кождому подобати ся, але і ось той, Козімо, хороший, дуже хороший. А він писав також такими самими стихами, один короткий, другий довгий, один короткий, другий довгий, що то я їх так дуже люблю, бо можна в них вставити тілько слів, кілько схоче ся. Але які тяжкі такі стихи!

Я сидів як затуманений.

— Славно, славно, Ґостіно; постав тут на стіл і налий панови — сказав сінїор Козімо до Ґостіна, що в тій хвили увійшов з фляшкою і тацою повною склянок.

— Побачите, як вам то буде смакувати — сказав Ґостіно наливаючи.

— Дальше, дальше Ґостіно! — відозвала ся сінїора Олімпія.

— Скоро Ґостіно — крикнув сінїор Козімо — іди принеси ще дві фляшки; одну з 62 го в послїдній пивници, а одну з 59-го — з революцийного року! — напити ся чогось — і обертаючись до мене, скінчив — не аби я хотів вас обидити, але чогось такого ви не пили в своїм житю!

— Але менї досить того, сінїор Козімо.

— Е, що там! Не уймайте ся. Тимчасом ще одну з того.

— Дякую, я не можу, сінїор Козімо, я не привик пити....

— Дивіть, я й собі наливаю ще одну, для товариства взяв собі можна жінку.... Наляти?.... Ви можете виляти, але я налию вам.

— Ну, коли конче хочете, то налийте трохи, розлю то для вас.... досить.... досить!

— О пї, повна, або нічого!

Ґостіно вернув з двома иншими фляшками, і тепер всї обпали мене, почавши від сінїо-

в Ригліцях пов. тарнівского і в Товстім пов. скалатского. Крім вичислених десятьох округів утворить ся в сім році ще чотири: в Тісній пов ліського, в Микулинцях повіта тернопільского, в Липници мурований пов. бохеньского і в Рейтаровичах пов. самбірского, коли лише всї формальности, приписані згаданою ухвалою соймовою, будуть виповнені. Конкурси на обсаду сих посад лікарями розпишуть дотичні виділи повітові.

— **Почтовий уряд в Мацошинї** повіта жовківского (на зелїзничім двірци), котрий то уряд був на якийсь час звинений, отворить ся наново дня 16-го с. м. До округа доручень сего уряду будуть належати місцевости: Мервиця (громада і обшар двірский), Мокротин, Поляни, Смереків і осада Мокротин.

— **Преосьв. епископ Шептицкий** відбуває тепер канонїчну візитацию на Буковинї. Оногди був Преосьвященний в Вашківцях, відтак другого дня прибув до Кіцманя, а в пятницю звізитував Заставну. Нинї, т. е. 12-го с. м. о годинї 6-ій по полудни прибуде Владика до Чернівцїв і просто удасть ся до руско-кат. церкви, де будуть его очікувати представителї властий і процесиї. Опісля відправить Преосьвященний молебен і удасть ся до дому о. К. Костецкого, де прийме депутациї ріжнородних товариств. В недїлю зайде епископ до висшої ґімназиї і там по екзортї буде держати до молодїжи промову; о годинї 10-ій відправить в руск.-кат. церкви при асисті духовеньства архиєрейску службу Божу, а о 1-ій буде складати візити.

— **Будова Народного Дому в Стрию**, розпочата з початком цьвітня, іде скорим кроком наперед. По скінченю фундаментів відбуло ся дня 29-го цьвітня посьвячене угольного каменя: чину посьвячення довершив парох о. Сельский при участи стрийских членів товариства і многих инших місцевих Русинів. Тепер будова перейшла вже висоту партера і з кождим днем піднимає ся висше. Будинок вже тепер заповідає дуже гарні доходи. Саля разом з постійною сценою 28 метрів довга, 12½ метра широка, буде одинокою салею в Стрию можливою на театральні вистави, балї, концерти і віча; льокаль на реставрацию рівнож нинї в Стрию одинокий і положений так догідно в самім центрі руху міста, що ніякий другий не буде в силї видержати з ним конкуренцию, а за мешканями привабними вже нинї рвуть ся льокатори і застерігають собі першеньство. Отже удїли товариства мають запевнений гарний зиск і хто бере нинї удїл Народного Дому в Стрию, той льокує свій гріш далеко красше і далеко на висший доход, як в нинїшній щадници або в ниншім товаристві вкладковім, бо дивіденди в короткім часї будуть і мусять перевисшати тут найвисший процент даваний в краю щадницями або товариствами кредитовими.

Господарство, промисл, торговля, гіґієна і вихованє.

Ради господарскі.

☛ Звертаємо увагу на „Курс рибацкий в Кракові“ понизше у Вістях господарских.

☛ Не забувайте нищити буряни та всілякі шкідники в поли і городї. За одним або двома разами їх не знищить ся, лиш треба трудити ся над тим через цїле лїто.

— Кілька рад для тих, що ходять будувати ся. Нинї так вже все в сьвітї обложене параґрафами, що ось-ось треба ще може буде після того а того параґрафу виступити правою, а після того а того лївою ногою. Анї кроку без параґрафу! Длятого хто хоче будувати ся, мусить не лиш мати ґрунт, матерїял і гроші але треба ще щоби знав ся на параґрафах закона будівельного, бо инакше напитає собі богато клопоту. Коли якийсь господар не знає того закона, нехай розвідає у того хто натім розуміє ся. Перша і найважнїйша річ в тім, щоби мати згоду або т. зв. консенс на будову якогось будинку від зверхности громадскої. Але щоби виробити собі той консенс, треба зробити собі насамперед плян будови, коли вже не на папери, то бодай в голові. Плян будови то і без параґрафу важна річ для господаря. Не треба нїчого робити на осліп, лиш уложити собі наперед плян роботи. Скоро має ся плян будови, можна вже подати просьбу о консенс або на папери або на язицї, значить ся устно. Але є ще богато инших річий при будові, на котрих нема параґрафу, а на котрі господар мусить так само або й ще лїпше зважати, як би его параграф змушував, а то ось на що: 1) Вибирай сухе і здорове місце під будову. При тім уважай, з котрої сторони віють найчастїйше вітри і вибирай таке місце, на котрім віють найчастїйше з полудня і від заходу. Місце виставлене на північні і всхідні вітри не пригоже до будови. Коли приходить си ставити під горбом, то уважає куди стікає вода з дощів. Під водомиями або близько них не треба ставити хати. — 2) Уважай і розвідай чи можеш близько того ґрунту викопати керницю, котра давала би добру воду до пития. — 3) Вибирай як найлїпший і найтревалїйший матерїял до будови. Чим лїпший і тревальший матерїял, тим менше буде опісля направи в будинку. Памятай також і на то, що ставиш будинок не лиш для себе, але й для тих, що по тобі прийдуть. Коли будинок має бути деревляний, то уважай на то, щоби дерево було як найсухійше. Не жалуй пару крейцарів і купи карболїнеум та помасти ним добре раз і другий підвалини і всї стовпи а вже найлїпше всї гнїзда в підвалинах та чопи від стовпів, котрі приходять в тї гнїзда. — 4) Вже при самій будові уважай на то, щоби будинок о скілько можна забезпечити від огню. Длятого ту стїну або бодай тучасть єї, при котрій має бути піч, не став з дерева але вимуруй на одну цеглу грубо. Того вимагає також і закон а так само вимагає того, щоби були в хатї муровані комини. — 5) При будові хати уважай на вигоду і здоровлє. Длятого замість одної великої комнати лїпше вибудовати дві, одну більшу а другу меншу. Де численнїйша родина, там більшу комнатку уживати до спаня. — 6) Памятай на то, що твоя хата має бути сьвятинею для тебе і твої родини, длятого став єї так, щоби тобі було мило і весело в нїй жити. Нехай твоя хата не буде лиш простою будою або циганьским шатром, котра має тебе забезпечити від дощу і студени.

— Дещо про нищене бурянів (I). Борба з бурянами єсть иноді дуже трудна, тим більше, що нераз треба ще бороти ся і з ледащими сусїдами, котрі не дбають про то,

---

ри Флявії, а не виймаючи служачого, та силували мене попробовати ще з другої. Сінїор Козімо держав мене за руку, Ґостіно наливав а обі панї благали мене очима, щоби не робити їм прикрости і не відмовити.

Я трохи опирав ся, але остаточно мусїв подати ся, і на своє нещасте похвалив вино і замітив, що они мусять мати не лиш дуже добрий виноград, але й знамениті судини і пивницю. О, коби я був того нїколи не сказав!

— Я вам їх покажу — сказав нараз сінїор Козімо.

Взяв мене під рамя, і лишаючи жінки в комнатї, пірвав мене з собою до пивницї, остерігаючи що хвилї: „тут ще ступень“, або „голову на діл“. Ґостіно ішов наперед і присьвічував нам. Коли ми вже зійшли до пивницї, сінїор Козімо був більше здивований як я красотою єї, хоч правду кажучи, нїчого там не було, лиш пуста діра, повна павутини, під одною стїною чотири бочки, а в кутї дві станви.

З конечности мусїв я і тут де що хвалити та одушевляти ся і тому хвалив я тривкість дому, почавши від фундаментів.

— Я вам зараз покажу цїлий дім.

З пивницї вийшли ми на партер і я мусїв перейти: їдальню, кухню, пекарню, комору, комнату для служби. Відтак нові сходи, канцелярию брата на горі, спальні і спальню сінїори Олімпиї, котру ми застали при зеркалї, як пробовала нову намітку, вкінци сальон і инші комнати мешкальні.

— А що, який звідси вид!.. Он-там то огород. Підемо там пізнїйше, насамперед покажу вам ще другий поверх.

Ми пішли на другий поверх і коли він мене добрих двайцять минут опроваджував, оповідаючи в кождій комнатї, що в нїй коли важного стало ся, почавши від комнати де годували ся шовковницї аж до темної комори де сьвященник саджав птахи аби послїпли, задержав ся перед одними дверми. Приготовивши мене тут ріжними знаками на щось дуже незвичайного, увів мене до обширної комнатки і почав наставати, аби я відгадав, хто в тій комнатї тамтого тиждня мешкав.

— Але як я то можу знати?

— Я заложив ся би о тисячі, що не відгадаєте. Отже скажу вам, сам сінїор Анджельо.

— Ого! — скрикнув я, аби трохи піддержати его одушевлене; а він беручи мій викрик поважно, почав співати похвальні гимни для сінїора Анджеля, що був нї менше нї більше лиш братом крилошанина Додолї і сестріщем заслуженого пароха Сінїґалії, що приїхав з ним, аби перевести люстрацию господарки в добрах тутешних монахинь! — Знаєте?... А тепер мусимо ще оглянути голубник... Ах, нї! Голубник побачите пізнїйше бо тепер нема часу. Дзвонять до церкви, мусимо спішити ся, бо служба розпочинає ся о одинайцятій і править єї наш декан, а то — най Христос боронить — який сердитий. Впрочім добрий чоловік. Ви би поговорили о тім з моєю сестрою — тут спить Ґостіно — а почуєте, що то за голова. А ось тут — як бачите — були перше двері що вели на під, але я велів їх замурувати задля щурів. Пізнїйше покажу вам всьо. Але тепер мусимо іти, бо инакше прийдемо за пізно.

На долинї коло сходів стрітили ми сьвященника, що сапаючи і задихуючись вертав від своїх сильок і сітий і воркотів на декана.

— Як бояв ся, аби не спізнити ся на обід! Жерун! Іди наперед, Козімо, зроби то для мене — до грома з такою роботою — і скажи їм, нехай тимчасом приладять ся, я прийду за десять минут; а як нї то нехай самі співають.

— Бачите? — сказав сінїор Козімо до мене — отсе его примхи. Коли не ловлять ся птицї, то він як дикий зьвір. Ходіть, ходіть; панї вже самі надійдуть.

— Они вже пішли, прошу пана — сказав Ґостіно.

— То й лїпше. Ходім.

І хоч я як найбільше потребував випочинку і трохи свободи, мусїв бігти за сінїором Козімом, що зі страху перед братом так спішив ся, що я ледве міг додержати ему кроку.

*

Крізь густий туман кадила і коптячого сьвітла приглядав ся я такому образови. В півкрузї хору співаки, під ними сінїор Козімо, що став в першім рядї по лївій стороні, аби его було добре видко. Довкола престола сьвященики в золотом шитих ризах, від котрих розходило ся ярке сьвітло, коли при порушеню котрий сьвященик дістав ся в обсяг смуги сонця, що кидало свої проміне до церкви крізь вікна в бани. Дальше вільне місце, а за ним два ряди лавок для женщин, між ними кількох молодих паничиків, що клячали на розстелених білих хусточках, мали випомадоване волосе і довгі та вускі черевики. Позад лавок стояли поважні люди, правдиво побожні, що не показували своєї побожности перед сьвітом, лискучі лисі голови, турецкі хустки.

Сінїора Флявія молила ся горячо, сховавши майже лице в книжку в окремій лавцї бічної каплицї, між тим як сінїора Олімпия, що сиділа побіч неї, ангельски усьміхала ся і підпісти очи в гору, здавалось гадала о своїх поезиях.

Міхи орґанів скрипіли, а від часу до часу виривала ся з їх повних легких або поодинока нота, або якесь нескладне „до-ре-мі-фа“, що спонукувало сінїора Козіма весело до мене моргати, а брата его, сьвященика, споглядати строго на хор, від чого орґанїстови аж мороз по спинї переходив.

Гора з горою не зійде ся, чоловік з чоловіком легко. Коли сінїор спішачи до церкви

щоби їх поле було чисте. На ледащих нема навіть закона. Ог єсть у нас н. пр. законна постанова, що треба нищити буряни. А чи ледащі господарі роблять так, як закон каже? Ог чому трудна борба з бурянами! Буряни треба нищити спільними силами і всїлякими способами, а ті способи можуть бути або загальні, придатні для всїх бурянів, або придатні лиш для одиноких родів бурянів. Найзвичайнійший і найлїпший спосіб нищеня бурянів єсть полене, але оно забирає богато часу і єсть дороге. При тім ще треба памятати, що найлїпше полоти хиба власними руками, бо чужими, особливо в городі, не конче добре. Коли же наймає ся робітників до поленя, то треба насамперед показати їм як полоти а відтак і стояти при них та дивити ся як полють, а іменно, щоби не зривали бурянів лиш зверха, але виривали їх з корінєм, щоби пожиточних ростин не виривали замість буряну та щоби невитолочували грядок. Виполеного буряну не треба викидати поза пліт на улицю, лиш зложити де в кутику в городі на купу і робити компост з него. Инші способи нищеня бурянів суть: Сіянє і садженє таких ростин, що сильно ростуть і заглушують буряни; управа таких ростин, що садять ся рядами і котрі в рядах треба обрабляти (н. пр. бараболї); відповідна зміна плодів; підкиданє стернї зараз по жниві, від чого буряни борзо сходять, а тогди їх стягає ся боронами; зелений навіз, при котрім буряни хоч посходять, то все-таки не прийдуть до насіня; штучні навози; наконець чищенє зерна на насінє і очищуванє меж, суголовків та пасовиск з бурянів.

— Редьковка єсть задля свого смаку дуже пошукуваною новиною з весни і єї їдять дуже радо через ціле лїто. Длятого щоби мати редьковку чи то для себе чи на продаж, треба роздобути собі доброго насіня і сіяти єї від мая аж до кінця липня що чотирнайцять днів або що три неділї. Редковка вимагає доброї, пухкої землї, лиш не сьвіжо погноєної. Першу редьковку треба сіяти в теплім місци до сонця, пізнїйші, коли вже теплїйше на дворі, можна сіяти і в тїнистім місци. Редьковка любить вохкість і длятого треба єї часто підливати, особливо на сухім ґрунтї і коли посуха. Коли би редьковка була за густо посіяна то треба єї проривати. Єсть богато сорт редьковки, але найбільше люблена єсть червона, кругла.

Всячина господарска.

— Звідки студінь в маю. То чей кождому мусїло впасти в очи, що в першій половинї мая іменно в днях більше менше від 10 до 15 буває дуже правильно майже рік за роком велика студінь. Вчера н. пр. дня 11 с. м. було у Львові вечером около 7 год. лиш 3 степені тепла, а нинї рано був приморозок. Тота студінь, як кажемо, приходить так правильно, що в західній Европі названо задлятого сьвятих Мамерта, Панкратия і Сервадия, котрих память припадає після латиньского календаря на днї 11, 12 і 13 мая „студеними сьвятими“, а учені з давен давна ломили собі голови над тим, як би пояснити причини, звідки тота студінь бере ся. Німецкий учений Ерман старав ся в першій половинї сего столїтя пояснити ту причину так, що земля на своїй дорозї довкола сонця приходить в маю в таке якесь місце, де в просторі сьвітовім єсть студінь. Другі учені не хотїли того признати, та й справедливо, бо казали, що в такім случаю, повинна би бути студінь на цїлій земли а не лиш на одній єї части. Нинї знає ся вже ту причину, хоч все ще недокладно. Коли, бачите, з весни сонце зачинає щораз більше піднимати ся в гору, то полудневі сторони Европи огрівають ся так, що теплий воздух там зачинає підносити ся в гору; в наслїдок того студений воздух з півночи іде долом на полудне і приносить нам студінь. Теплий воздух з студеним мішають ся, а то відбуває ся доти, доки аж теплота воздуха не вирівнає ся зовсім. Чи так дійстно єсть і чи нема ще якої иншої причини сеї студени, над тим роблять ся тепер наукові розслїди.

— Напиток з помаранчевих скірок на лїто, дуже добрий і для старих і для дїтий, можна зробити слїдуючим способом: Оббирає ся тоненько помаранчеві скірки, так, щоби на них білого мяса під сподом не було нічого, бо від него буде напиток гіркавий, вкладає ся до бутлї і наливає ся на них пів лїтри чистого спіритусу (такого як продають н. пр. в аптицї), значить ся без фузю); бутлю треба добре заткати і поставити на кілька недїль щоби спіритус добре натягнув. Коли опісля потреба, заварює ся 2 фунти (кільо) цукру в двох лїтрах води і додає 40 ґр. цитринової (квасної) соли (можна за пару крейцарів купити в аптицї, а відтак вливає ся до того дві чарки (келїшки) зробленої повисшим способом помаранчевої есенциї. То все разом дає 3 фляшки лїмонади. До ужитку наливає ся три чверти склянки чистої води до пития а чверть шклянки лїмонади.

— Щоби позбути ся черваків в вазонках, можна їх або вигубити водою вивареною з диких каштанів, або коли тої нема то зробити так: Відсунути черепок над діркою на днї о скілько можна далеко, щоби черваки могли дїркою вилазити вкрити землю на вазонку з верха листем тютюновим або оріховим (з волоского оріха) або й листем з німици (Hyoscianus), на то дати верству піску і поставити вазонок на 15 центиметрів грубу верству товстої, вохкої, коли можна з кровю змішаної землї а до кількох днїв хроби вилїзуть з вазонка.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Курс рибацкий в Кракові** для годівельників риб, арендаторів ревірів рибацких, для офіциялїстів приватних і учителів відбуде ся в днях: 30 і 31 мая та 1 і 2 червня. Менше заможні участники можуть дістати на жаданє беззворотну запомогу на дорогу там і назад та удержанє в Кракові на час курсів. Участники мусять зголосити ся листовно під такою адресою L. Fischer c. k. inspektor rybactwa kraj. Kraków ul. Stachowskiego 88. В проґраму курсу входять між иншим: Будова і уряджене ставів. — Годівля коропа, лина, сандача, угоря і щупака в ставах. — Господарство рибне в саджавках селяньских. — Основи закона рибацкого і господарства в ревірах.

— **Цїна збіжа у Львові** дня 11-ого мая: Пшениця 7·90 до 8·10 Кор.; жито 6·— до 6·25; овес 5·50 до 6·—; ячмінь пашний 5·25 до 5·50; ячмінь броварний 6·— до 6·50; горох до вареня 7·25 до 15·—; вика 6·75 до 7·50; сїмя льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 5·60 до 7·—; гречка 8·75 до 9·—; конюшина червона —·— до —·—; біла —·— до —·—; тимотка —·— до —·—; шведска —·— до —·—; кукурудза стара 6·— до 6·50; хміль —·— до —·—; ріпак новий 10·50 до 10·75. Все за 50 кільо loco Львів.

Телеґрами.

Відень 12 мая. Цїсар виїхав з ґенеральними адютантами ґр. Паром і Больфрасом на тритиждневий побут до Будапешту.

Париж 12 мая. Вчера ходили поголоски, що на президента републики Любета зроблено замах. Вість показала ся неправдивою.

Мадрид 12 мая. В Барцельонї і Севілї не перестали забуреня, кілька осіб ранено. Демонстранти поуставляли барикади і стріляють на жандармерию. Правительство оголосило стан облоги в Барцельонї і Валенциї.

Відень 12 мая. Цїсар приймав вчера на окремих авдиєнциях президента міністрів дра Кербера і міністра для Чехії дра Резека.

Льондон 12 мая. Льорд Робертс доносить: Нинї виперли ми ворога з одного становища. Стоїмо 8 миль на північ від ріки Занд. У Вентерсберґ стоїть кіннота і стрільцї.

За редакцию відповідає: Алек. Кирхонецкий.

лишив мене на дворі, впав менї в очи якийсь прилично одітий чоловік, котрого як менї здавалось, я звідкись знав; так само і моє лице видало ся єму звістним, бо за кождий раз, коли ми проходжуючись там і назад стрічались, дививсь він менї уперто в очи і навіть здавалось, що якась приязна усьмішка появила ся на єго устах, котрі немов хотїли промовити до мене. Я поводив ся так само, аж коли ми третий раз попри себе переходили він вимовив тихо моє імя. Тепер нараз пригадав і я собі на него; я обернув ся і ми обнявши ся цїлували ся так сердечно, що коли відтак поглянули собі в очи, у обох нас стояли сльози.

— По девятнайцятьох лїтах! Що ти тут робиш?

— Я лїкарем в тій громадї. А ти?

— Я приїхав на прогульку.

— Будеш у мене на обідї.

— Я вже запрошений.

— До кого.

— О тім потім. Говорім тепер о тобі. Оповідай менї о собі, о наших приятелях, о своїм житю... Ах, Боже, я аж горю щоби почути від тебе про наших старих товаришів шкільних — а що я о собі маю оповісти!

І поплили питаня: „Що стало ся з тим?“ — „А тамтому як поводить ся?“ — „Чи жиє ще Тіціо?“ — „Де подів ся Кайо?“ І майже на кожде питанє відповідало або слово співчутя, або жалю: „Той умер!“ — „То нещасливий чоловік, утїк і від того часу ніхто про него не чував“. — „Той опинив ся на ґалєрах“. А лиш рідко: „Добре єму веде ся — жиє — щасливий“.

— А що ти робиш?

— Я сільским лїкарем.

— А як жиєш з людьми?

— Зле.

— Чому?

— Бо я не такий як они.

— Добре, а зі зверхностию громадскою?

— Також зле. Начальник громади не може мене стерпіти і я буду мусів небавом перенести ся в инше місце.

— Чому.

— Я зробив дурницю, що спротивив ся єму публично в аптицї, коли він зачав говорити о добрих обичаях і навів двох писателів якогось деля Каза і Флявія Джоя.

— А щож то за дурак.

— Наймаєтнїйший, найбільше культурний, найповажнїйший чоловік в цїлій околици, сіньор Козімо...

— Мій господар!

— Ти у него?

— Так.

— Звідки ти до того приходиш.... Але тепер, нї! По обідї мусиш прийти до мене і менї всьо розповісти, посидимо аж до твого від'їзду. Маю тобі дещо сказати і відвезу тебе моїм конем на дворець; але ходім до церкви, вже служба зачала ся.... Усьміхаєш ся?

— Гадаю о тім, що перед девятнайцятьма лїтами ти не запросив би мене так.

— Я маю шестеро дїтий.

Він робив менї дорогу крізь товпу людий, а я ідучи за ним замітив з жалем зміну в єго внішнім виглядї. Кілько надій пропало марно, кілько мрій знидїло в душі того сухого тїла і побілила єго волосє!

— Диви, то мої пани — сказав до мене з гіркою усьмішкою, коли ми станули в однім кутї в задї церкви. — Они тут всї. Знаєш кого з них.

— Родину сіньора Ковіма, більше нікого.

— Варта тобі їх представити, бо заслугують на твою увагу. Они не були би цїлком злі, коли би їх глупота і гордість не робили їх такими противними. Але они всї поважані, всї порядні; бо прочі ще гірші і дурнїйші від них.

(Дальше буде).

В ТРУСКАВЦИ

В 1 і 3 сезоні о 30% дешевше.

Лічить ся з незвичайним результатом: Ревматизм, подаґра, товстість, пісок нирковий, астма, ісхіяс, слабости жіночі, недуги серця і жолудка.

Обширну брошурку о Трускавци висилає на жадане Заряд.

Лікарі ординуючі: Радник цісарский др. ПЛЬЕХ, др. ПЕЛЬЧАР, др. КРИЖАНОВСКИЙ, др. ШТАЙНГАВС.

Торговля вина ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЕРА у Львові при ул. Краківскій ч. 9 продає вино шампаньске Йосифа Терлей і Спілки в Будапешті „TALISMAN SEC“ по дуже приступних цінах.

Лиш 1 Корона за 3 Тягненя.

Тягнене вже в суботу!

Головні виграні 60.000, 15.000 і 12.000 Корон.

готівкою по відтягненю 20% на податок.

Льоси в користь інвалїдів
(Invalidendank-Lose)
по 1 Короні. 3 рази може кождий льос виграти.

I. Тягнене 19. мая 1900.
II. Тягнене 7. липня 1900.
III. Тягнене 10. падолиста 1900.

поручають: М. Йонаш, М. Клярфельд, Корман & Файгенбавм, Густав Макс, Кіц & Штоф, Самуелї & Ляндав, Авг. Шеленберг і син, Сокаль & Лїліен.

ПОБІЛЬШЕНЯ ФОТОГРАФІЇ

цілком вірні ориґіналови аж до природної величини артистично виготовлені. — В паспарту. Ціна за портрет величини 37x45 цм. разом з портом і опакованєм **5 зр. 10 кр.,** в хороших рамах **9 зр. 60 кр.** (аж до 5-тьох клґр. франко).

Замовленя приймає **А. ЛЯНДОВСКИЙ**

Львів, Пасаж Гавсмана.

Ново отворена Агенция дневників і оголошень

Пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає оголошеня до всіх дневників і також пренумерату на всі часописи краєві і загран...

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).